

DAHIL

ARNE

ZLOM

ĽADY SA LÁMU A NA POVRCH SA DOSTÁVAJÚ
TEMNÉ TAJOMSTVÁ...

DAHL ARNE

ZLOM

DAHL

ARNE

ZLOM

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 107. publikáciu.

Zo švédskeho originálu *Islossning* vydaného vydavateľstvom *Albert Bonniers förlag*
v roku 2021, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Dizajn obálky Miroslav Šokčič
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 440
Tlač Tiskcentrum, s. r. o.

Copyright © Arne Dahl, 2021
Cover © Miroslav Šokčič
Published by agreement with Salomonsson Agency.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Anna Chelemendiková, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-301-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-300-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-299-5 (print)

1

Napriek zaviazaným očiam akoby všetko videl. Všetko, čo sa deje v tichu.

Prípravy.

Vládne tu také podivuhodné ticho. Vôňa letnej noci. Nič iné. Nijaké morské vtáky, nijaké komáre, nijaké sovy, nijaké zvuky prírody.

Ani len zvuk mrviaceho sa piesku pod nohami stoličky. Nijaké zvuky pod nohami stoličky.

Je taký mladý. Nemá žiadnu predstavu o tom, čo môže očakávať. Dostal však časový plán. Vie, že je to všetko pre jeho vlastné dobro.

Bude to bolieť.

No bude to stáť za to.

Povedali mu: bude to stáť za to.

Je taký mladý, no napriek tomu premýšľa o zrade. Čo je to vlastne tá zrada? Má zrada nejaké nuansy? Nie je toto vari tá najhoršia zrada, akú si možno predstaviť?

Zdá sa mu, že cez látku na očiach vidí breh. Tam, kde sa ohaodzujú pieskom, vrhajú sa do vody, zabárajú sa rukami a kolenami

*do dna, lezú po klzkých kamienkoch, šmýkajú sa dole ako na kľ-
začke, s doráňanými zadkami, ponárajú sa pod hladinu a hľadajú
pestrofarebné kamienky.*

Letná noc je zvláštne tichá.

*Až kým nezachytí slabé bzučanie, ktoré je sotva počuť. Žeby
motor? Zvuk opäť stíchne.*

*Zdá sa mu, že je tma. Mala by byť tma. Práve teraz by malo
byť tých zopár temných hodín, keď sa slnečný kotúč ponára do ne-
známa za horizontom. Napriek tomu netuší.*

Naozaj nemá ani potuchy.

Niečo v ňom však rastie. Je to mimo jeho kontroly.

Dve veci rastú súčasne.

*Jednou z nich je strach, hrôza, zdesenie. Vie, že je to pre jeho
vlastné dobro, no nechce, aby ho to bolelo. Nechce čakať na bolesť.*

*Neteší sa na to, čo sa má stať v najbližších minútach tejto júlo-
vej noci.*

*Práve v tejto chvíli sa v ňom zrejme rodí to druhé – to, čo v ňom
práve rastie. Je to zúrivý hnev. Hnev spôsobený zradou. Napriek
tomu, že je taký malý, vie, že ten hnev ho nikdy neopustí.*

*Ten hnev vypaľuje diery do látky, ktorá mu zakrýva oči, a preto
akoby všetko videl.*

*Vidí piesočnatú pláž, ktorá sa ťahá popri pokojnej vodnej hla-
dine, vidí kamene, ktoré sa tu i tam vynárajú z vody, vidí okraj
lesa, ktorý sa mu prediera do zorného poľa ako zubatá silueta na
druhej strane vodnej plochy.*

Všetko to, čo nevidí, mu hnev vypaľuje do rohoviek.

Náhle začuje škrabanie v piesku. Veľmi jasne.

Akoby k nemu niekto chcel vstúpiť z iného času.

2

Sobota 4. marca

Celé jej vedomie bolo akoby vtiahnuté dierou v čase a nahradené čírou bolesťou.

Cez šialenú bolesť sa pokúšala prísť na to správne slovo. Slová upokojujú. Slová by mali upokojovať. Slová *musia* upokojovať.

Pomalosť, s akou sa jej ruky približovali k tomu, čo stále nebolo pomenované slovami, naznačovala, že možno predsa len nájde ten správny výraz, že sa jej podarí vytlačiť nejaké asociácie z jej preťažených nervových buniek.

Gymnastika. Akrobacia medzi dvoma horizontálnymi tyčami. No nevolalo sa to tyče. Ako sa to len volalo?

Samozrejme, že si uvedomovala, že sa snaží rozptýliť svoju pozornosť. Že to bol pohyb dookola, obchádzanie. Aby sa jej nezmocnila bolesť a neznemožnila jej samotný pohyb.

Ženská gymnastika? Mužská? Vyzeralo to na mužskú aktivitu. Aké boli mužské gymnastické disciplíny? Samozrejme, prostné. Potom kôň, kruhy. Skákanie? Boli tam nejaké preskoky? To s tými tyčami... Akože sa to volalo? Bradlá?

Áno, bradlá. Jasné. A prvý bezbolestný moment po niekoľkých mesiacoch nastal, keď pred sebou uvidela to slovo.

Ostrovčeky.

Ruky, ktoré ju držali hore, uvoľnili zovretie práve vo chvíli, keď sa chytila dvoch tyčí, ktoré pripomínali ostrovčeky. Zdalo sa, že sa tiahnu donekonečna.

Medzi ostrovčekmi sa objavila tvár, vzdialená len niekoľko desiatok centimetrov. Pery na ženinej tvári sa pohli, akoby nadšene volali. Nepočula však nič, jej ústa boli úplne nemé. V jej zmyslovom aparáte nebolo miesto pre zvuky. Celý priestor obsadila bolesť.

Napriek tomu urobila prvý krok. Prvý vlastný krok. Visela na ostrovčekoch a ešte chvíľu sa snažila prebojovať dopredu. Bolesť už bola pre jej telo priveľká, zdalo sa, že presakuje cez kožu a obklopuje ju ako pulzujúca aura. Napriek tomu spravila ešte jeden krok.

A potom ďalší.

Vyjavene hľadela na tvár ženy, ktorá sa pohybovala vzadu medzi ostrovčekmi, a bolo to, akoby to jej samotné manické cívenie vyvrátilo dieru do jej aury a vpustilo do nej zvuk. Počula samu seba, ako niečo zrevala, niečo, čo sa zmiešalo so slzami a rozprsklo po ženinej tvári.

Žena urobila rýchly krok vpred a chytila ju za trup. Iba pár centimetrov od jej tváre sa ozval jej hlas: „Nevzdávaj sa, Desiré, už si takmer na polceste.“

Nejako sa jej podarilo odstrčiť od seba telo oblečené v bielom a zasyčala: „Nehovor mi Desiré.“

Potom urobila ďalší krok.

* * *

Molly Blomová si prezerala vyvýšenú časť ulice na skalnatom základe, ktorá sa ťahala až k malému zhluku červených domčekov

na ulici Åsögatan. Zima sa už takmer skončila, bola chladná, bezútešná sobota na začiatku marca a už o niekoľko minút sa jej vôľa žiť mala viac ako zdvojnásobiť. Keď prechádzala bránou na ulici Ploggatan v štokholmskom Södermalme, žasla nad tým, že to zašlo tak ďaleko. Ani jedna jediná sekunda jej predchádzajúcej existencie nemala v sebe ani len náznak myšlienky na takýto život – a teraz to bolo jediné, čo existovalo.

Kam zmizli jej sny?

Brala schody po dva naraz a pred očami sa jej zjavil stratený svet. Crossfit, sebaobrana pre ženy, krv, pot a slzy. Keď urobila posledných pár krokov, stratený svet sa vyparil a nahradil ho tento, sivší a chladnejší. Čoskoro sa však rozjasní.

Zazvonila pri dverách. Muž, ktorý jej otvoril, nevyzeral práve rozžiarené. Ani veľmi vyspato. Dieťa, ktoré viselo v nosiči na jeho hrudi, však chrápalo o to hlasnejšie.

„Má rada vodu,“ zamumlal muž.

„Nerozumiem, čo to vravíš?“ oslovila ho Molly Blomová.

Sam Berger sa prudko vystrel, až mu zapraskala chrbtica, a vysvetľoval: „Celú noc som púšťal vodu. Iba tak sa mi ju darí uspať. To plytvanie za to stojí.“

„U mňa vždy spí dobre,“ zaklamala Blomová.

„V takom prípade by sme možno mali bývať spolu?“ navrhol Berger a vytiahol ich takmer šesťmesačnú dcéru Myrinu z nosiča.

Blomová si ju vzala a cítila, že začína žiariť. Vnútorne svetlo sa rozsvietilo a prežiarilo ju aj navonok.

„No tak, už netáraj,“ vyslovila miernejším tónom. „Nechaj ma, nech si to premyslím.“

„Najprv si zmizla bez stopy a premýšľala si deväť mesiacov,“ poznamenal Berger. „Teraz opäť premýšľaš, a to takmer rovnako dlho. To je teda dlhé premýšľanie.“

Zbalil nosič do tašky, ktorá visela na kočíku v rohu predsiene. Molly opatrne uložila spiacu Myrinu do kočíka. Berger urobil krok k Blomovej, jemne ju chytil za ruku, pozrel sa jej hlboko do očí a povedal: „Máme spolu dieťa, Molly, je nám spolu dobre. Pracujeme vedľa seba takmer každý deň. Prečo nechceš nič viac?“

Teraz už konečne neodvrátila zrak.

„Vieš, čo sa stalo,“ odvrkla.

Berger ju pomaly pustil. Zhlboka si vzdychol.

„Nemalo to s nami nič spoločné,“ zaprotestoval. „Konečne sme sa mohli...“

„Bolo to znamenie,“ prerušila ho Molly. „Ešte stále som to nestrávil. Musíš mi dať viac času.“

„Tí, ktorí za to môžu, sa vyparili, Molly,“ vyhlásil Berger a znova ju chytil. „Nezostala po nich ani jediná stopa.“

Venovala mu drsný pohľad, plnou silou mu odtisla ruku a zrevala: „Dofrasa, keď sme sa išli spolu vyspať, našli sme v posteli odfiknutú Deerinu ľavú nohu!“

Ozvena jej slov sa zmiešala s Myrininým nepokojným mrnčaním a nasledovala ich do výťahu a dolu výťahovou šachtou.

Sam Berger sa za nimi dlho pozeral.

* * *

Ostrovčeky už nevyzerali, že sa ťahajú donekonečna. Hoci sa v jej žiarivo bielom zornom poli krútili a krivili, boli teraz sotva meter dlhé. Bolesť sa už nedala opísať. Bodala ju ako nôž, ohlušujúco jej hučala v ušných kanálikoch, páchla sírou, chutila po paline, ako zvárací plameň jej zvnútra páčila očné jamky. Napriek tomu urobila ďalší krok.

Pokúsila sa spraviť ešte jeden krok, no bolo to, akoby sa

pokúšala chodiť s dvomi úplne nezahojenými pahýľmi, podlaha jej tlačila a odierala obnažené nervy, mäso a kosti.

Spadla.

Bola si istá, že padá.

Namiesto toho voľne plachtila medzi ostrovčekmi.

Nieko ju držal – bezpečne, stabilne –, zdvihol ju, prinútil ju znovu uchopiť pevný bod. Cez slzy videla, ako sa ženine ústa pohli. Nič nepočula. Z úst sa jej vydral výkrik: „Už nevládzem! Príliš to bolí!“

Tmavé oči do nej zabodli pohľad. Potom sa ozval hlas: „Tak to, dočerta, vzdaj a uvidíš, o koľko sa to zlepši!“

Teraz ju na cestu ďalej medzi ostrovčeky poháňal hnev, takmer nenávisť. Tá odporná tvár spočívala pred ňou ako prelud. Keď ju dobehla, vykĺzla jej a opäť bola mimo dosahu.

Spoza ženinej tváre sa vynorila mužská tvár s výraznými slovanskými črtami a jazvou v tvare písmena R na líci. Dodalo jej to silu. Chcela sa tam dostať. Chcela zabíjať.

Mravčími krokmi sa predierala vpred. Každý jeden milimeter bol ako cesta cez plamene. Bola už takmer v cieľi, keď sa cez mužskú tvár predral ženský hlas a zreval: „Ešte jeden krok! No tak, Deer!“

3

Nedeľa 5. marca

Marcové svitanie sa prediera ponad zasnežené kamienky, ktoré vytrčajú z vodnej hladiny, na ktorej pláva zopár ľadových kryh. Niektoré ľadové plochy sú dosť lesklé na to, aby odrážali prvé lúče ranného slnka a v nepravidelných útržkoch ich cez panoramatické okno prepašovali do tmavej miestnosti.

Vzhľadom na stav, v akom bola izba, by okenné sklá už mali byť rozbité, nahlodané zubom času, no všetky sú neporušené, najhorší zimný chlad zostáva vonku. Vnútri je chladno a neútulne, je tam veľa prachu, pri nízkom podlhovastom stolíku je len pár stoličiek a na stolíku leží starý zápisník.

Všetko odpočíva v postupnom svitaní. Všade panuje ticho.

Až kým sa neotvorí vchodové dvere.

Muž, ktorý sa vpotáca dovnútra, je celkom mladý, oblečený v čiernom, tmavosivú čiapku má stiahnutú cez uši. Chveje sa zimou, pristúpi k radiátoru, ktorý stojí na podlahe uprostred izby, a zapne ho na maximum. Potom prejde k stolu a trochu si zacvičí, aby sa rozohrial. Strieka z neho tekutina.

Strieka z neho krv.

Kvapká z neho krv.

Hodí lovecký nôž na stôl a klesne na jednu zo stoličiek. Chabé svetlo úsvitu je stále príliš slabé na čítanie, no nie príliš slabé na to, aby bolo vidieť tmavočervené škvrny, ktoré sa rozpínajú po modrozelenom kockovanom obruse, ktorý sa zdá byť novší ako všetko ostatné v miestnosti.

Mladý muž by sa rád oprel, aby si oddýchol po nočných ľadových útrapách, no stoličkám chýbajú operadlá. A možno je aj dobre, že sa nemôže oprieť a zaspáť. Musí byť hore. Napriek všetkému. Okrem toho sa mu zima dostala pod nechty až tak hlboko, že by mohol zomrieť na podchladenie.

Napriek tomu sa mu podarí zastaviť sa a na chvíľu žasnúť.

Začalo sa to.

Akoby sa díval zvonku, vidí zdvihnutý nôž. Akoby si nôž žil vlastným životom a iba ďalej bodal. Keď je tvár konečne zničená, nôž sa presunie na trup, hrud' a potom naposledy na tvár. Nie je to bezmyšlienkovité, počíta do osemnásť. Potom sa zastaví.

Je to také zvláštne, že sa to naozaj dalo do pohybu. Existuje koniec, logický koniec, iba na začiatku cítil neistotu. Už to tak nie je. Teraz to chce dotiahnuť až do vlastnoručne napísaného konca.

Pozoruje, ako pomaly tečúca krv v dlhých kvapkách steká z čepele noža na obrus a vsakuje do látky.

Neprirodzená krv.

Znechutenie.

Sedí nehybne a sleduje, ako sa jeho odraz v zrkadle rozplýva, zatiaľ čo svetlo zvonku je čoraz silnejšie. Má pocit, akoby sa vytrácal, rozplýval sa v prírode, stával sa súčasťou pobrežia, už nie jednotlivcom, skôr samotným osudom. Tesne predtým, ako

sa vyparí, ho zasiahne jeho vlastná vízia. Mladý, svieži, vitálny – muž, ktorý by mohol žiť večne.

Zdanie však môže klamať.

Skloní sa nad starý zápisník. Krvavými rukami otvorí náhodnú stránku a prečíta vety napísané pedantným rukopisom: „... musí sa to vykonať bez narkózy. Rez je jemný, ľahký, čistý. Kožené remienky držia aj napriek sile, ktorú vyvíjajú ruky a nohy. Štuple do uší sú to najlepšie, čo trh ponúka; keď som odkladal svoj skalpel, neprenikol ku mne ani zlomok revu...“

Mladý muž zdvihne zrak od zápisníka. Za oknom sa ešte o niečo viac rozjasnilo. Počuje zvuk pohybujúceho sa ľadu, ľadové kryhy, ktoré sa o seba trú. Mimozemský zvuk. Práve tam sa však nachádza.

Medzi ľadovými kryhami, ktoré sa topia.

Oslavuje rok od nájdania zápisníka. Práve vtedy sa rozhodol. Oslavuje to veľmi zvláštnym spôsobom.

Už je to dávno, čo ho otvoril, no jeho obsah pozná takmer naspamäť. Prvé slová, ktoré prečíta, naplnia všetky jeho očakávania. Myslí na všetky tie prepojenia, na náklady, na tú bezhraničnú nespútanosť. Číta ďalej: „... vložiť ruku dovnútra, medzi precízne rozrezané vrstvy kože, svalov a spojivového tkaniva, je obzvlášť povznášajúce. Je to ako dotýkať sa podvedomia, prehrabovať sa v tom, čo chce celé ľudstvo ukryť. Držať v ruke dokonalý orgán je strhujúce. Má pred sebou ešte najmenej sedemdesiat spoľahlivých rokov života...“

Takmer počuje ten hypnotizujúci hlas, rozoznáva každý malý charakteristický prízvuk. Unaví ho to, po vynaložení veľkej námahy sa mu podarí umlčať ho.

Mladý muž sa pozerá na svoju ruku. Čaká, čo spraví. Je nečakane pokojná. Akoby ju samotný skutok zastavil. Akoby násilie z bodania nožom zablokovalo neurónové dráhy.

No potom sa to začne. Roztrasie sa.

Teraz spoznáva svoj život.

Odvráti pohľad a pozrie sa von oknom.

Pobrežie sa kúpe v zimnom svetle. Jasne viditeľný breh, kame-
ne trčiace z vody, okraj lesa na druhej strane zálivu. Práve tam sa
to stalo.

Práve *tu* sa to stalo.

V Továrni.

Krv na jeho ľavej ruke ešte úplne nezaschla. Keď sa začala
triasť, posledné zvyšky krvi mu vystrekli z ruky na stôl. Prinúti sa
siahnuť po zápisníku, vie, že je popísaný len na pravých stranách,
zanechá po sebe rozmazané odtlačky prstov na každej ľavej stra-
ne, ktorej sa dotkne, otáča strany, až sa vráti na začiatok.

Na začiatok všetkého.

Prečíta úvodné slová: „Odkedy sa človek postavil na dve nohy,
odkedy sa zrodilo ľudské vedomie, odkedy abstraktné myslenie
uzrelo svetlo sveta, snívame o tom, že budeme žiť ďalej. Sen o več-
nom živote bol v tej alebo inej podobe súčasťou každého nábožen-
stva, každého mýtu, každej legendy v dejinách sveta. V sekulárnej
epoche tento sen opustil hmlistý svet mýtov, opustil raj, opustil
peklo a očistec na ceste k nemu. Sen je tu a teraz. V tomto živote.
A už to nie je sen. Príliš dlho sme boli zmierení s tým, že musíme
zomrieť.“

Z toho povýšeneckého tónu mladého muža zamrazí až do špi-
ku kostí. Hlas však teraz utíchol.

Ľavá ruka sa mu stále trasie. Keď opäť zatvorí zápisník, zane-
chá na jeho obálke zreteľný odtlačok ruky.

Chytí nôž, pevne ho zovrie v pästi a zdá sa mu, že z rukoväti
vytláča krv. A potom sa nôž zastaví. Chvenie ustupuje. Všetko je
otázkou sily vôle.

Túto vôľu teraz má.

Iba začal.

Všetko musí ísť preč.

List musí byť opäť biely.

Bez toho, aby vstal, prisunie si stoličku ku kratšej strane nížkeho stola. S nožom v ruke odhrnie obrus.

Napriek obrusu je sklenený povrch pokrytý hmlou, akoby niečo vylučoval. Mladík pomaly utrie hmlu.

A zbadá ženskú tvár.

Je veľmi krásna.

4

Piatok 5. mája

Taxikár otočil hlavu nabok a spýtal sa: „Ste si istá, že sme na správnej ceste?“

Spomínaná cesta bola čoraz užšia, nsmelo sa zelenajúci jarný les sa zdal byť stále bližšie. Bledá obloha dávala tušiť blížiaci sa súmrak.

Nebol si istý, či môže s čistým svedomím vysadiť túto pasažierku uprostred ničoho. Sám predsa naložil jej invalidný vozík do kufra.

Pasažierka s hnedými vlasmi ostrihanými na páža krátko prikývla. Jej pohľad skúmal krajinu pred nimi a blúdil po kľukatej ceste. V náručí držala barly a vyzerala sústredene. Nie znepokoje-ne, len sústredene.

Les bol čoraz redší. Taxikár si všimol pár zaparkovaných áut na mieste, kde sa cesta končila. Za nimi sa začínal ďalší lesný úsek. Nikde nebolo ani stopy po živote.

Odšoféroval to až k odstaveným autám a zaparkoval. Pasažierka otvorila dvere na svojej strane. Obišiel auto, aby jej

pomohol vystúpiť. Odohnala ho mávnutím ruky a pomaly vstala s pomocou bariel. Nevyzeralo to, že by ich používala veľmi často.

Taxikár k nej vystrel ruky, ponúkajúc podporu. Tvrdohlavo pokrútila hlavou a vykročila k lesíku za cestou, našla lesný chodník a krivkajúc sa vydala na cestu medzi kmeňmi stromov.

„Počkáam tu!“ zakričal taxikár. „Objednali ste si spiatočnú jazdu. Naozaj však chcete...?“

Pasažierka sa prikrčila za urastenou jedľou, oprela si jednu z bariel o telo, na chvíľu sa chytila takmer úplne machom obrastenej rozvádzacej skrinky na kmeni stromu, znechutene sa strhla a opäť chytila obe barly. Zosunula sa nad ne dopredu a ťažko dýchala. Bolesť sa stala súčasťou jej bytosti. Prejsť takú dlhú cestu sa jej podarilo iba počas rehabilitácie – keď bola poháňaná zúrivosťou hraničiacou s nenávisťou – a bolo to pod starostlivým dozorom zdravotníckeho personálu.

Ona to však potrebovala. Tak veľmi to potrebovala.

Potrebovala byť opäť policajtkou.

Desiré Rosenkvistová mala naďalej titul kriminálnej komisárky, no jej povinnosti boli teraz samé úlohy pre stážistku. Do práce sa vrátila len pred necelým mesiacom a, samozrejme, že chápala, že musí mať službu v kancelárii za stolom. To však ešte neznamenalo, že musí zasvätiť svoj život triedeniu papierov.

Už veľmi dávno sa necítila ako Deer.

Nie od chvíle, keď jej odrezali dolnú končatinu.

Dvakrát v priebehu jedného dňa.

V oboch prípadoch sa vrátila v dobrom stave, v oboch prípadoch mohla byť ihneď na mieste operovaná, s odstupom iba niekoľkých hodín. Boli to však zložité postupy, ktoré sa nezaobišli bez komplikácií.

Mala za sebou takmer šesť mesiacov bolesti. A bojov, neúspechov. Ďalších operácií, neúspešných rehabilitácií, opakovaných zápalov, výbuchov hnevu, liekov proti bolesti, po ktorých bola ako na drogách alebo boli, naopak, úplne neúčinné. Mala dni, keď jednoducho len kričala. *Celé dni.*

Utiahla sa do tmy a začala sa pripravovať na predčasný dôchodok, keď jedného dňa jej fyzioterapeutka Farida vybuchla: „Tak to, dočerta, vzdaj a uvidíš, o koľko sa to zlepší!“

Hlavne preto, lebo bola taká nahnevaná, bojovala ďalej, a vtedy sa pred jej vnútorným zrakom znova objavil muž s jazvou na líci. Keď ho uvidela, zvládla prejsť ešte niekoľko metrov.

Chcela ho zabiť.

Asi pred mesiacom sa situácia zlepšila. Zaklopala si na drevo. Bezútešné rehabilitačné cvičenie začalo prinášať ovocie. Po izolácii, ktorá z nej takmer urobila sociofobičku, sa opäť vydala do sveta. Trénovala šoférovanie so svojím manželom, vodičom sanitky Johnnym, ktorý napriek tomu, že bol profesionál, občas zbledol, keď videl, ako ovláda pedále, sama chodievala na invalidnom vozíku do potravín Ica v centre Skogåsu a stretávala sa so skutočnými predčasnými dôchodcami. Uvedomila si, že tam predsa len nepatrí. Zatiaľ nie.

Na niekoľko týždňov sa uspokojila s triedením starých vyšetrení vo svojom novom, odľahlom kútiku v NOŮ, národnom operačnom útvere švédskej polície. Potom začala nakúkať do prebiehajúcich prípadov.

A práve preto tu teraz bola.

Preto opäť schmatla barly, vzpriamila sa, ľavú barlu posunula tak, že jej vypadla gumená násada, zaťala zuby a krivkala ďalej po lesnom chodníku, zatiaľ čo pomaly padal súmrak. Bol večer začiatkom mája a ona sa stratila v tmavom lese. Len tvrdohlavosť